

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Р1 343/2025
11.09.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Радославе Мађаров и Ирене Вуковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Борис Поповић, адвокат из ..., против туженог „АА ПР ПЕКАРСКА РАДЊА ... КОД ...“ из Шапца, чији је пуномоћник Филип Филиповић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о сукобу месне надлежности између Вишег суда у Шапцу и Вишег суда у Београду, у седници одржаној 11.09.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За поступање у овој парници **СТВАРНО И МЕСНО ЈЕ НАДЛЕЖАН** Виши суд у Београду.

Образложење

Тужилац је поднео тужбу Вишем суду у Београду против туженог са захтевом да му тужени на име накнаде штете исплати 7.560.657,00 динара коју тужилац трпи због незаконитог коришћења надимка свог деде „...“ од стране туженог, са предлогом да се одреди привремена мера забране коришћења знака „КОД ...“ путем продаје пекарских производа и путем оглашавања и рекламирања под ознаком „КОД ...“. Тужени је у одговору на тужбу истакао приговор месне неналедности Вишег суда у Београду.

Решењем П 867/2025 од 02.06.2025. године, Виши суд у Београду се огласио месно ненадлежним и одлучио да по правноснажности решења списе достави Вишем суду у Шапцу, уз образложење да је седиште туженог у Шапцу.

Виши суд у Шапцу није прихватио своју месну надлежност, већ се актом П 50/2025 од 18.08.2025. године обратио Врховном суду, са предлогом да реши сукоб надлежности.

Решавајући настали сукоб надлежности, на основу члана 32. став 2. Закона о уређењу судова ("Службени гласник РС", број 10/23) и члана 22. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11..10/23), Врховни суд је нашао да је за поступање у овом предмету стварно и месно надлежан Виши суд у Београду.

Одредбом члана 90. став 1. Закона о жигу ("Службени гласник РС", број 6/20) прописано је да се повредом права сматра свако неовлашћено коришћење заштитног знака од стране било ког учесника у промету, у смислу члана 49-52. овог закона и

члана 56. став 2. овог закона. Одредбом члана 92. став 1. истог Закона, прописано је да у случају повреде права тужилац тужбом може да захтева нарочито, између осталог, и накнаду штете (тачка 3), ставом 4. истог члана да тужилац има право на накнаду материјалне и нематеријалне штете, ставом 5. да ће при одређивању висине накнаде штете из става 4. овог члана, суд узети у обзир све околности конкретног случаја, а посебно негативне економске последице које трпи тужилац, укључујући изгубљену добит, као и добит коју је тужени остварио повредом права, а ставом 7. истог члана да ако повреда права није учињена намерно или крајњом непажњом, суд може да досуди тужиоцу накнаду у висини добити које је тужени остварио повредом права.

Одредбом члана 4. став 3. Закона о седиштима и подручјима судова и јавних тужилаштава („Службени гласник РС“ број 101/13), прописано је да је Виши суд у Београду надлежан и за спорове о ауторском и сродним правима и заштити и употреби проналазака, индустријског дизајна, модела, узорака, жигова, ознака географског порекла, топографије интегрисаних кола, односно топографије полупроводничких производа и оплемењивача биљних сорти за територију Републике Србије.

Из наведених одредби произлази да је за суђење у овој парници надлежан Виши суд у Београду, јер је тужилац тужбом тражио заштиту у случају повреде права – неовлашћеног коришћења његовог заштитног знака. Тужилац тужбом тражи накнаду штете у висини изгубљене добити због незаконитог коришћења надимка деде тужиоца „...“ од стране туженог. Како је за одлучивање о повреди права на жиг, што је у конкретној ситуацији тужбом тражено, стварно и месно надлежан Виши суд у Београду, то је одлучено као у изреци.

**Председник већа - судија
Весна Субић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић